

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012 r.

sprawy **D. P.**

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 września 2011 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 8 kwietnia 2011 r.,

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. oraz art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego D. P. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. – Kancelaria Adwokacka kwotę 738,00 zł (słownie: siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońcy skazanego D. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 września 2011 r. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 8 kwietnia 2011 r. skazujący D. P. za czyn z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę sześciu lat pozbawienia wolności, zarzucono rażące naruszenie przepisów prawa procesowego przez Sąd odwoławczy, które miało, zdaniem autora kasacji istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisów:

1) art. 7 k.p.k. przez nadmiernie swobodną, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, ocenę zeznań poszczególnych świadków, biegłej powołanej w sprawie oraz wyjaśnień współoskarżonego D. R., co doprowadzić miało do braku uwzględnienia w trakcie kontroli instancyjnej okoliczności przemawiających na korzyść skazanego,

2) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. przez nieuwzględnienie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść skazanego, co doprowadzić miało do braku uwzględnienia w toku kontroli instancyjnej okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, a więc niezgodnie z wyrażoną w ustawie procesowej zasadą *in dubio pro reo*.

Podnosząc powyższe zarzuty, autor kasacji, powołując się na art. 537 k.p.k., wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację obrońcy oskarżonego, wniósł o uznanie jej za oczywiście bezzasadną z tej przyczyny, iż powtarza ona zarzuty zawarte już wcześniej w apelacji nie spełniając przez to przesłanek zaskarżenia przewidzianych przez k.p.k. dla kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zarzuty wywiedzione w kasacji były już przedmiotem kontroli przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy i uznane przez ten sąd za niezastępujące na uwzględnienie. Autor kasacji, wskazując przepisy postępowania, które jego zdaniem zostały naruszone, próbuje w istocie zakwestionować ustalenia faktyczne dokonane w sprawie. Zarówno apelacja, jak i kasacja zmierzają do zanegowania samego sprawstwa D. P.

Obrońca zwraca uwagę na sposób sformułowania uzasadnienia przez orzekające w sprawie Sądy, które używają pojęcia „dowód przeciwny”. Obrońca

zdaje się nie zauważać jednakże, iż Sądy mają tu na myśli argumenty, które ich zdaniem przesądziły o nieudzieleniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom D. P. Ustalenia Sądu Okręgowego w odniesieniu do roli D. P. znajdują się na k. 3, 6, 12-16, 18, 20, 23-25, 33, 68, 75-78 uzasadnienia wyroku tegoż Sądu. W sposób przekonujący Sąd Okręgowy uzasadnia swoje stanowisko w przedmiocie odmówienia wiary tej części wyjaśnień D. P., w której wypiera się on, iż uderzał pokrzywdzonego. Na k. 8-9 oraz 16 Sąd Apelacyjny określił swoje stanowisko dzieląc ustalenia Sądu I instancji i wskazując na logiczny przebieg zdarzenia.

Cechy oczywistej niezasadności wykazuje także zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Należy przypomnieć, że o naruszeniu tej regulacji można mówić wówczas, gdy sąd, mimo powziętych w sprawie wątpliwości co do stanu faktycznego, przyjmuje wersję wydarzeń niekorzystną dla oskarżonego. Analiza uzasadnień wyroków Sądu pierwszej instancji i Sądu odwoławczego nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, że któryś z sądów takie wątpliwości powziął. Brak też było obiektywnych przesłanek uzasadniających takie wątpliwości, zaś poczynione ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.